

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 389. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_251-txt-shoot-idm11229.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Farvel til C. Molbech.

- 1 **S**aa er det vist, saa har du dig udvundet
Af Vennelykken, som os sammenbandt!
Saa est du flygted fra mig over Sundet,
Hvor Danmarks Søn saa ofte Døden fandt!
Hvor danske Mø forlorede sin Svend,
Der ogsaa jeg forlorede en Ven.
Ei meer at skifte vil med mig du have;
Ei heller da den sidste Sjælegave,
Ei heller da det venlige Farvel?
- 2 O! visselig det gik mig nær til Hjerte,
O! visselig jeg følte bitter Smerte;
O! visselig er det heel tung en Lod,
Naar Fjender fnyse, og naar Farer true,
I Fjenders Ledtog da sin Ven at skue,
At saares dybt i Hjerte af hans Braad!
391Dog, Molbech! ei for dig igjen at saare
Jeg Harpen greb i stille Aftenstund,
Nei, jeg den greb, for med en Vemodstaare,
At byde dig: *Far vel!* af Hjertensgrund.
- 3 Som da jeg i vor første Vennesommer
Dig bad indgaae til Sørøes Altergrav,
Og skue der de favre, hvide Blommer,
Der huldt sig slynge om den brudte Stav;
Dig bad, at agte hvad dit Hjerte ahner,
Og fængsles ei af Tidens Tulipaner;
Saa rolig og saa venlig staaer jeg end,
Bag sjette Vaar i vores Vintersommer,
Og svarer dig paa bittre Ord: min Ven!
Gak ind og skue de favre, hvide Blommer!
Betænk i Fred ved Sørøes Altergrav,
At brydes skal og vores Vandringsstav!
Naar da vi ligge under Muldet stille,
Naar Graven synker, og naar Orme pille,
Da skal vi der, hvor klare Lys er inde,
See, *hvem* der saae og hvem der gik i Blinde;
Men tro vi Ham, Hvem alle Christne dyrke,
Vi veed, at hvo sig støder, gaaer i Mørke,
Hvo Lyset følger, han sig støder ei.
- 4 392Og nu, Far vel! far, som jeg selv vil fare!
Ak! glat er Stien, som saa vis du troer,
Gid Himlens Lys maa dine Trin bevare!
Gid ei du fængsles i de vilde Spor!
Gid onde Urter ei din Aand forgifte!
Og naar engang du ikke meer saa stolt
Mit Venskab vrager, og bortkaster koldt,
Et *Hjerte* haver jeg med dig at *skifte*.

Tillæg.

Een Ting var jeg dog nær ved at haabe, da jeg skrev disse Linier, som indrykkedes i Skilderiet No. 62 1813, til Svar paa de bittre Ord i Skilderiet No. 59, og det var mit Haab, at Molbech i det mindste skulde ved dem

følt sig forvisset om, at jeg kom ham venlig ihu, og at jeg ikke havde det hadefulde Hjerte han tiltroede mig, og at han gjorde mig stor Uret ved at tiltale mig, i den bittre foragtelige Tone. Ogsaa dette Haab glippede, som saamange der bygges paa saa forunderlig og foranderlig en Ting som det menneskelige Hjerte; men aldrig skal jeg angre at have sagt den af mig ufortørnede, af Verden forførte Ven et saadant Farvel, thi jeg veed, hvad Enhver kan see, jeg kunde ei have talt saa, dersom Kjærligheden ei først ved Guds Hjelp havde seiret over Verden, og een 393saadan Seier er mere værd end ti over udvortes Modstandere, hvis Angreb kun havde lidt at betyde, naar ikke Synden i os gjorde Forbund med dem. Imidlertid kan min Glæde over dette Farvel ei være fuld, førend, hvad Gud give! min forrige Ven, hvis ædlere Deel jeg aldrig har miskjendt, atter rækker mig Haand.
